

Arrest

nr. 275 297 van 15 juli 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 28 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. MUSTIN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Soedanese nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 6 februari 2019.

1.2. Verzoeker wordt op 8 oktober 2021 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 24 februari 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die als volgt luidt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde dat uw naam B. A. Y. luidt, en dat u sinds uw geboorte steeds in Soedan heeft verbleven, in het dorp Al-Hobeika, in de deelstaat Al-Jazeera. U verklaarde te zijn geboren in het jaar 1988. U bent etnisch Tama en u bent moslim. U heeft geen regulier onderwijs genoten en volgde slechts drie jaar Koranschool. U heeft uw hele leven als herder gewerkt, bij uw familie in uw geboortedorp. Op 10 juni 2010 huwde u met F. I. A.. Uw werk als herder volstond niet meer om zowel uw familie als uw echtgenote te onderhouden en u probeerde daarom Soedan te verlaten en elders werk te zoeken. U probeerde eerst om naar Saoedi-Arabië te reizen, maar het bleek niet mogelijk om een visum te bemachtigen.

Rond het jaar 2010 à 2011 vertrok u naar de stad Omdurman en u werkte er tweeënhalf jaar op de markt. U deelde er een huis met anderen. Op de markt hoorde u van vrienden over Israël en het feit dat er werkgelegenheid was. U besliste daarop naar Israël te reizen, via Egypte. In de maand april van het jaar 2013 vertrok u illegaal naar Egypte, samen met twee vrienden. U verbleef in totaal ongeveer een maand bij smokkelaars in Egypte. Daarna vertrok u met een vrachtwagen vanuit de stad Al-Ismaïlia, door de Sinai-woestijn, naar de grens met Israël. U werd begeleid door verschillende smokkelaars en u reisde met ongeveer dertig personen van verschillende nationaliteiten. Toen jullie de grens hadden overgetrokken, werden jullie opgepikt door Israëlische soldaten en naar een gesloten vluchtelingencentrum gebracht. Uw paspoort werd er in beslag genomen. U verbleef er drie maanden en één week. Nadien, werd u onder dwang naar Soedan teruggeleid, per vliegtuig. U werd eerst overgedragen aan de Ethiopische autoriteiten op de luchthaven van Addis Abeba en zij hebben u op hun beurt aan de Soedanese autoriteiten overgedragen. Bij aankomst op de luchthaven in Khartoem, werd u één à twee uur ondervraagd door de autoriteiten en kreeg u te horen dat het verboden was voor Soedanezen om naar Israël te reizen. U werd naar de gevangenis gebracht in de buurt van de wijk Bahri en u verbleef er zeventien dagen. U werd er ondervraagd over de rebellenleider Abdulwahid Mohamed Nuur, die door Israël zou worden gesteund. U werd ervan beschuldigd voor Israël te spioneren. Uiteindelijk werd u vrijgelaten onder voorwaarden. U mocht de deelstaat Al-Jazeera niet verlaten en u diende zich elke week aan te melden in het politiekantoor. Echter, wanneer u zich aanmeldde werd u telkens zwaar mishandeld en uitgescholden. U belandde uiteindelijk in het ziekenhuis en u besliste Soedan te verlaten. U verliet Soedan in de maand september van het jaar 2013.

U reisde naar Libië en verbleef er ongeveer drie jaar. Daarna, reisde u per boot naar Italië, en uiteindelijk naar Frankrijk. Op 20 december 2016 heeft u er een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Uw verzoek werd er definitief geweigerd op 1 juli 2017. U trok daarna naar Duitsland en diende er opnieuw een verzoek in tot internationale bescherming. U werd in het kader van de Dublin-procedure naar Frankrijk teruggeleid. U bleef er echter niet, maar reisde verder naar België, alwaar u een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend op 6 februari 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

*U verklaarde te behoren tot de etnie Tama, een niet-Arabisch/Afrikaanse etnie afkomstig uit de regio Darfur. Wat betreft personen die tot een niet-Arabisch etnie behoren die afkomstig is uit Darfur dient gesteld dat uit de informatie over de situatie buiten hun oorspronkelijke herkomstregio waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus “Soedan: De situatie van Darfoeri en Nuba buiten hun herkomstregio’s”** dd. 28 juni 2021, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_soedan_de_situatie_van_darfoeri_en_nuba_buiten_hun_herkomstregios_20210628.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het Arabische suprematie-denken en de neerbuigende visie ten opzichte van gemeenschappen uit gemarginaliseerde regio's, ingebed bij de traditionele Soedanese elite en diepgeworteld in de Soedanese maatschappij, blijven voortbestaan en is het volgens vele bronnen*

onwaarschijnlijk dat dit op korte termijn zal wijzigen. De mate en aard van discriminatie waarmee een persoon te maken kan krijgen, hangt echter af van een combinatie van factoren die met elkaar verbonden zijn en elkaar versterken, zoals etnie, herkomst, netwerk, economische status, politiek of religieus profiel. De gemeenschappen van Darfuri (en Nuba) in Khartoem zijn etnisch, sociaal en economisch divers. De geraadpleegde bronnen zijn het over het algemeen eens dat de financiële situatie bepalend is voor de levensomstandigheden, zoals de plaats waar mensen wonen in de stad en hun toegang tot openbare diensten zoals onderwijs en gezondheid. Sommige bronnen wijzen op discriminatie bij de uitreiking van identiteitsdocumenten en op de arbeidsmarkt, waardoor velen in de informele sector terechtkomen. Ze wijzen daarbij in de richting van ambtenaren van het voormalige regime die op post gebleven zijn. Anderen verklaren de moeilijkheden om een job te vinden in de formele sector door de economische crisis, het gebrek aan de nodige vaardigheden en aan een netwerk.

Wat de houding van de autoriteiten en de veiligheidsdiensten betreft, dient te worden vastgesteld dat onder het voormalige regime van al-Bashir zowel Arabische als niet-Arabische tegenstanders van het Soedanese regime, bijvoorbeeld mensenrechtenactivisten, kritische journalisten, politiek actieve studenten, advocaten, tribale leiders en (vermeende) sympathisanten van rebellenbewegingen, het risico liepen om het slachtoffer te worden van repressie, in het bijzonder door de ondertussen ontbonden NISS (National Intelligence and Security Service). Het is vooralsnog onduidelijk hoe organen zoals de GIS (General Intelligence Service) en de RSF (Rapid Support Forces) de Nuba en Darfuri behandelen en of de overgangsregering in staat is effectieve controle uit te oefenen op het gedrag van de veiligheidssector. Enkele contactpersonen stellen dat politiek activisme gericht tegen het oude regime een kritische factor is voor persoonlijke onveiligheid, eerder dan etnie of herkomst. Verschillende bronnen geven wel aan dat er sinds augustus 2019 meer ruimte is voor vrijheid van meningsuiting. Er zou evenwel een verschil zijn tussen het uiten van kritiek tegen de civiele dan wel de militaire component van de regering. Een aantal bronnen halen anekdotische meldingen aan van een hardere behandeling door veiligheidsdiensten in de wijken waar Darfuri en Nuba wonen. Andere bronnen zijn dan weer positiever en stellen bijvoorbeeld dat het aantal incidenten tegen de groepen uit de gemarginaliseerde regio's is gedaald in plaatsen zoals Khartoem en grote stedelijke gebieden buiten de conflictregio's, dat ze na de revolutie van 2019 geen incidenten hebben vernomen van personen die door de veiligheidsdiensten werden vervolgd omwille van hun (vermeende) sympathie of betrokkenheid bij de gewapende rebellen in de conflictgebieden, en dat er in de media daterend van na de machtswisseling in augustus 2019 geen berichten te vinden zijn van slechtere behandeling en gerichte arrestaties en detenties van niet-Arabische Darfuri in Khartoem.

Darfuri en Nuba elders in Soedan ondervinden mogelijks raciale profilering, die zich soms tegen individuen richt, zoals bij arbitraire detentie en grof taalgebruik, maar soms ook tegen een volledige gemeenschap, zoals bij uitbraken van geweld in Kassala in mei 2020 en Port Sudan in augustus 2020.

Het CGVS is zich bewust van de precaire situatie waarin sommige niet-Arabische Darfoeri in Soedan zich kunnen bevinden, maar gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan evenwel niet worden gesteld dat het loutere feit te behoren tot een niet-Arabische etnie afkomstig uit Darfur voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade in het kader van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat. U stelde dat u in de maand april van het jaar 2013 illegaal naar Egypte vertrok, en daarna naar Israël (zie notities CGVS, p.7). U werd er eerst opgesloten en uiteindelijk werd u gerepatrieerd naar Soedan (zie notities CGVS, p.13). U zou bij aankomst in Soedan zijn ondervraagd, mishandeld en beschuldigd van spionage (zie notities CGVS, p.14 en p.18-19). **U kan echter niet aannemelijk maken ooit naar Israël te zijn gereisd en om die reden te zijn vervolgd door de Soedanese autoriteiten.**

Ten eerste, zijn uw verklaringen over deze reis en de redenen ertoe danig weinig aannemelijk. U bleek eveneens geen enkele voorbereiding te hebben getroffen. U verklaarde in het jaar 2010 of 2011 naar Omdurman te zijn gegaan om er op de markt te werken (zie notities CGVS, p.8 en p.17). U huurde samen met zes anderen een huis in Omdurman (zie notities CGVS, p.17). U vernam van verschillende mensen op de markt dat er in Israël **werk genoeg** was (zie notities CGVS, p.15-16) en u dacht dat het de

moeite waard was om te proberen naar Israël te gaan (zie notities CGVS, p.15). U reisde uiteindelijk, in de maand april van het jaar 2013 (zie notities CGVS, p.7), samen met twee andere vrienden vanuit Soedan, via Egypte, naar Israël (zie notities CGVS, p.17). Eén van deze vrienden van u had veel vrienden in Israël. **U kan echter absoluut geen duidelijkheid verschaffen over de redenen voor het ondernemen van deze gevaarlijke, illegale reis via Egypte, naar Israël – een reis die [toentertijd] wettelijk verboden was voor Soedanese onderdanen. Uw redenen bleken enkel gestoeld op het feit dat u werk nodig had, en andere zeer vage veronderstellingen en geruchten.** Aldus, verklaarde u dat u op de markt niet zo veel verdiende en dat u in het buitenland wilde werken (zie notities CGVS, p.17). Dit vertelde u aan twee vrienden die bij u op de markt werkten. Deze personen raadden u Israël aan, gezien er goede gelegenheden zijn om te werken. Ze hadden ook zelf vrienden die naar Israël waren vertrokken en die er al een paar jaar woonden. Zo overtuigden ze u. Gevraagd sinds wanneer die vrienden in Israël waren, antwoordde u dat u het niet heeft gevraagd, maar dat u werd verteld dat ze er werken. Gevraagd of die vrienden een soort statuut of verblijfsvergunning hadden in Israël, antwoordde u opnieuw dat u het niet heeft gevraagd en dat u het niet weet. Voor u was slechts één ding belangrijk: het feit dat zij [die vrienden] binnen geraakt waren [in Israël] en er werkten. Gevraagd of u die vrienden ooit gecontacteerd heeft voor u naar Israël vertrok, antwoordde u gewoonweg ontkennend. Gevraagd of u dan iemand anders heeft gecontacteerd om informatie te vergaren [over Israël], antwoordde u – absoluut eigenaardig - **dat u geen details heeft ingewonnen over de situatie aldaar**, en u **herhaalde** dat de vrienden - waarmee u samen zou reizen – op hun beurt vrienden hadden in Israël en dat zij zeiden dat **de situatie goed was** en jullie daar kunnen werken. U voegde eraan toe dat het volledig anders is uitgedraaid en dat u uiteindelijk naar Soedan diende terug te keren. **Nogmaals** gevraagd welke informatie u heeft opgezocht over Israël voor u naar Israël vertrok, hoe u zich op de reis heeft voorbereid en wat uw plan was, antwoordde u dat u informatie heeft gevraagd aan de mensen die samen met u hebben gereisd en dat deze mensen vertelden dat reizen [naar Israël] enkel kan door **smokkel** en **niet officieel** (zie notities CGVS, p.18). Ze zeiden eveneens dat u in Israël maximaal twee maanden in een kamp zou moeten verblijven en dat u daarna een soort verblijfsvergunning zou krijgen of een toelating zou krijgen om te werken. U vond een verblijf van twee maanden in een gesloten centrum niet erg, omdat u daarna zou kunnen werken. U heeft informatie ingewonnen over de prijs van de reis, en daarna ging u akkoord. Gevraagd om te vertellen omtrent uw plannen in Israël, namelijk waar in Israël u zou willen werken en waar u zou willen wonen, diende u echter een antwoord schuldig te blijven. U zei immers enkel - danig vaag - dat u als herder zou werken en dat dit u de kans geeft om op de plaats waar u werkt ook te verblijven. **U stelde dat u geen andere details heeft opgezocht over waar u zou wonen en werken, omdat dit een volgende stap was en u er nooit aan dacht.** Voor u was het belangrijkste om naar daar [Israël] te gaan en er werk te vinden. De rest zou wel komen als resultaat van het werk. **Er kan enkel worden opgemerkt dat het zeer weinig geloofwaardig is dat u voor uw vertrek naar Israël dergelijk weinige informatie heeft ingewonnen over het land, en ook geen informatie heeft opgezocht. U wilde er immers werken en wonen. Dat u zich voor een dusdanig gevaarlijke reis gewoon zou laten leiden door mooie verhalen van vrienden van vrienden – en enkel aan hen absoluut vage informatie zou vragen over werkgelegenheid in Israël - is weinig aannemelijk.** Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat u, indien u werkelijk naar Israël wilde om er te wonen en werken, enigszins een idee zou hebben over hoe u dit zou aanpakken, in plaats van halsoverkop en op illegale wijze, via Egypte, richting Israël te reizen. Te meer, gezien het voor Soedanese onderdanen verboden was om richting Israël te reizen, het geen u – absoluut weinig aannemelijk – niet bleek te weten op het moment dat u de reis ondernam (zie notities CGVS, p.14).

Ten tweede, bleken uw verklaringen over deze illegale reis naar Israël, en uw gedwongen terugkeer uit Israël naar Soedan, eveneens weinig aannemelijk, en bovendien zijn ze tegenstrijdig met objectieve informatie en informatie die werd verkregen van de Franse asiendiensten. U vertelde dat u initieel naar Saoedi-Arabië had willen reizen – na uw huwelijk (zie notities CGVS, p.13) – om er te gaan werken (zie notities CGVS, p.6). Gezien u niemand vond om borg te staan voor u, en dus geen visum voor Saoedi-Arabië kon bemachtigen, besliste u eerst naar de stad Caïro (in Egypte) te reizen, en daarna naar Israël. U vertrok illegaal - en dus zonder visum – naar Egypte, met de bedoeling verder te reizen naar Israël (zie notities CGVS, p.7). Gevraagd of u een visum nodig had **voor Egypte**, antwoordde u ontkennend en zei u dat u over land bent geweest. Opnieuw gevraagd of u geen visum nodig had, antwoordde u dat u niet officieel binnenging, maar werd gesmokkeld. Gevraagd of u **voor Israël** een visum probeerde regelen, antwoordde u dat niemand uit de Arabische wereld een visum krijgt voor Israël en dat u eveneens over land naar Israël werd gesmokkeld - een antwoord dat er op wijst dat u wel degelijk wist dat het u niet was toegestaan naar Israël te reizen als Soedanese onderdaan. Gesteld dat Soedanezen een visum kunnen krijgen voor Egypte, en gevraagd om welke reden u geen visum heeft aangevraagd, antwoordde u dat u te veel diende te betalen [voor het visum] en dat het uw bedoeling was om naar Israël te gaan. U wilde uw geld tot daar sparen. Gevraagd om stap voor stap te vertellen hoe u in Egypte bent geraakt, zei u dat

u vertrok uit Omdurman naar de stad Halfa, op de grens met Egypte, en dat iemand u hielp om van daaruit naar Egypte te geraken. **Echter, dient opgemerkt, dat deze verklaringen absoluut niet overeenkomen met de verklaringen die u heeft afgelegd in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen ten stelligste ondermijnt.** Vooreerst, dient bemerkt dat u in Frankrijk heeft aangegeven altijd in het dorp Al-Hobeika te hebben verbleven (zie Frans asiëldossier, entretien, p.4, in administratieve dossier). U zou, volgens uw verklaringen in Frankrijk, slechts vijftien keer in uw leven de stad Khartoem bezocht hebben, en nergens tijdens dit onderhoud maakt u gewag van het feit dat u tweeënhalf jaar in de stad Omdurman heeft gewoond – zoals u in België verklaarde (zie notities CGVS, p.17). Integendeel, u stelde in Frankrijk duidelijk en ondubbelzinnig dat u tot aan uw vertrek uit Soedan op uw boerderij [in het dorp Al-Hobeika] verbleef (zie Frans asiëldossier, entretien, p.8). Verder, verklaarde u in Frankrijk - eveneens op heldere wijze dat u **legaal** naar Egypte vertrok (zie Frans asiëldossier, entretien, p.10). U beschreef hoe u met uw paspoort een visum ging vragen voor Egypte en u stelde dat u er **drie maanden** verbleef. Vervolgens, beschreef u tijdens uw interview in Frankrijk hoe u het prikkeldraad voorbijging op de grens tussen Egypte en Israël, namelijk in de stad Al-Ismaïlia (zie Frans asiëldossier, entretien, p.11). Aan de Israëlische kant werd u opgepikt door een auto en naar een opvangkamp gebracht. Opnieuw, dient opgemerkt, dat deze verklaringen **absoluut niet stroken met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud in België**, en bovendien ook niet stroken met de werkelijkheid – zoals reeds werd opgemerkt in de weigeringsbeslissing van de Franse asiëldiensten. De stad Allsmailia ligt immers absoluut niet op de grens met Israël (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier). Tijdens het persoonlijk onderhoud in België beschreef u dan ook – in tegenstelling tot wat u in Frankrijk vertelde – hoe u vanuit de stad Al-Ismaïlia tweeënhalf tot drie uur met een vrachtwagen door de Sinaiwoestijn heeft gereden, tot u aan landbouwgebied kwam op de grens met Israël (zie notities CGVS, p.9). Echter, het is danig opvallend dat u uw verklaringen heeft aangepast op basis van de door u verkregen weigeringsbeslissing in Frankrijk. Ten slotte, stelde u in België dat u ongeveer twintig dagen in de stad Caïro verbleef (zie notities CGVS, p.8) en dertien à veertien dagen in de stad Al-Ismaïlia (zie notities CGVS, p.9), hetgeen – opnieuw - absoluut niet overeenkomt met het verblijf van drie maanden in Egypte, zoals u heeft verklaard in Frankrijk.

Betreffende uw gedwongen terugkeer naar Soedan, dient opnieuw opgemerkt dat uw verklaringen voor de Franse autoriteiten scherp afwijken van uw verklaringen voor de Belgische asiëldiensten, hetgeen opnieuw de algehele geloofwaardigheid van uw relaas onderuit haalt. U stelde dat u uw Soedanees paspoort had meegenomen naar Israël en deze bij aankomst in Israël aan de autoriteiten heeft overhandigd (zie notities CGVS, p.13). Na een verblijf van drie maanden in een vluchtelingenkamp in Israël, werd u door de Israëlische autoriteiten teruggedleid naar Ethiopië, en uiteindelijk naar Soedan. U heeft uw paspoort zelf niet bijgehouden, maar deze werd overgedragen aan de Ethiopische autoriteiten bij aankomst in Addis Abeba (zie notities CGVS, p.14). Bij aankomst in Khartoem werd u overgedragen aan de Soedanese autoriteiten, samen met uw paspoort. U werd onmiddellijk gearresteerd door de inlichtingendiensten. Gevraagd of u met uw eigen paspoort bent teruggekeerd naar Soedan, antwoordde u bevestigend en zei u dat u het paspoort niet zag tot u overhandigd werd aan de Soedanese autoriteiten. Gevraagd of u nog extra documenten nodig had om terug te keren naar Soedan, antwoordde u dat u enkel een bedrag [som geld] had meegekregen om u te helpen bij terugkeer naar Soedan, maar dat ook dit geld in beslag genomen was door de Soedanese autoriteiten. Gevraagd of u verplicht was om terug te keren naar Soedan, antwoordde u bevestigend. Gevraagd of er andere opties waren, antwoordde u dat het uw keuze niet was, en dat u werd verplicht (zie notities CGVS, p.15). U stelde u dat u de hoop had om naar Ethiopië te worden overgebracht, en daarna over land naar Soedan te reizen, met uw paspoort. Echter, werd u bij aankomst op de luchthaven van Addis Abeba apart gehouden, en uiteindelijk op een vliegtuig naar Soedan gezet. U herhaalde dat u niets werd gevraagd en dat u ook geen keuze had. Gevraagd of u de keuze had om naar een ander land te gaan, zoals Rwanda of Oeganda, antwoordde u ontkennend. Echter, ook dit deel van uw relaas is slechts weinig overtuigend. Beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) geeft immers aan dat uitgewezen Soedanezen en Eritreeërs ook **de optie hebben om naar Rwanda of Oeganda te worden gebracht** (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier). Bovendien, is dit deel van uw relaas opnieuw **tegenstrijdig met uw verklaringen voor de Franse asiëldiensten**. U stelde immers voor de Belgische asiëlinstanties dat u niet wist dat u zou worden teruggedleid naar Soedan. Op een gegeven moment, wanneer u in het kamp verbleef, werd uw naam afgeroepen, en u was – vreemd genoeg - zeer gelukkig, omdat u dacht dat u zou worden vrijgelaten of een verblijfsvergunning zou krijgen (zie notities CGVS, p.15). U werd echter onmiddellijk naar de luchthaven gevoerd voor een verplichte repatriëring. Bij het lezen van het verslag van uw onderhoud in Frankrijk, echter, blijken uw verklaringen opnieuw tegenstrijdig: u vertelde er immers dat u zich zelf heeft ingeschreven voor een vrijwillige terugkeer, omdat u niet in het opvangcentrum wilde blijven (zie Frans asiëldossier, entretien, p.11). In Addis Abeba zou u een document geregeld hebben in de ambassade van Soedan, om op die manier naar Soedan te kunnen terugkeren (zie Frans asiëldossier,

entretien, p.12). Op de luchthaven van Khartoem zou u zijn gefouilleerd en op die manier werd uw paspoort gevonden, met daarin een stempel van Israël, en dientengevolge werd u ondervraagd door de inlichtingendiensten (zie Frans asiëldossier, entretien, p.11-12). **Het spreekt voor zich dat deze verklaringen over uw terugreis naar Soedan absoluut niet stroken met uw verklaringen voor de Belgische instanties, en zodoende wordt opnieuw ernstig afbreuk gedaan aan de reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen, namelijk naar Israël te zijn gereisd, gedwongen te zijn teruggeleid naar Soedan en om die redenen te zijn opgesloten en mishandeld.**

Ten slotte, dient opgemerkt, dat het allesbehalve aannemelijk is dat u niet zou weten dat reizen naar Israël niet toegelaten is voor personen met Soedanese nationaliteit. Gevraagd om welke redenen u besliste om naar Israël te gaan nadat u geen visum had gekregen voor Saoedi-Arabië, antwoordde u – herhalend – dat u van verschillende mensen heeft gehoord dat er in Israël werk genoeg was (zie notities CGVS, p.15). Opnieuw gevraagd om welke redenen u Israël koos in plaats van naar een ander Arabisch land, antwoordde u dat u voor de andere Arabische landen een visum nodig heeft om erheen te gaan, en dat u iemand nodig heeft die garant staat voor u (zie notities CGVS, p.16). Daarbij, vragen landen zoals de golfstaten extra bedragen op uw rekening, zo verklaarde u. Gevraagd **wie** de mensen waren die goede dingen hadden verteld over Israël en om welke redenen u hen vertrouwde, antwoordde u eerst naast de kwestie, om bij herhaling van de vraag te stellen dat de enige reden voor uw vertrek uit Soedan te maken had met het onderhouden van uw familie en dus was om werk te zoeken. U stelde dat u **nooit had gedacht dat u naar de gevangenis zou worden gestuurd en gerepatriëerd zou worden naar Soedan.** U herhaalde dat dit niet in uw gedachten kwam. Opnieuw gevraagd om welke redenen u naar Israël ging, terwijl u zou moeten weten dat dit niet is toegelaten – u had immers een Soedanees paspoort -, antwoordde u opnieuw niet op de vraag. U stelde dat u besliste om uw paspoort niet te gebruiken om naar Egypte en Israël te reizen en niet officieel te reizen, waarna u uitweidde over wat er gebeurde met uw paspoort in het opvangcentrum in Israël. U een **derde maal** de kans gegeven om te vertellen om welke redenen u dacht dat er werk was in Israël, en dat u er gewoon heenging, terwijl u gearresteerd kan worden bij terugkeer, antwoordde u opnieuw dat u eerlijk gezegd niet op de hoogte was van het feit dat het verboden was om naar Israël te gaan. **Echter, duidt uw onwetendheid over de [toenmalige] Soedanese wetgeving omtrent Israël en de mogelijke vervolging die met een bezoek aan Israël gepaard gaat, enkel van een danige desinteresse in uw eigen situatie.** U werd immers – volgens uw verklaringen in België - gedwongen teruggeleid naar uw land van herkomst [Soedan] en u verbleef ook drie maanden en één week in een gesloten centrum in Israël (zie notities CGVS, p.13), met uw vrienden en andere [Soedanese] vluchtelingen (zie notities

CGVS, p.13-14). Uw vrienden hadden ook veel vrienden die reeds lange tijd in Israël verbleven (zie notities CGVS, p.17). **Dat u nooit zou hebben gesproken over de problemen die u [en uw vrienden] zouden kunnen krijgen bij terugkeer naar Soedan, zowel niet met uw vrienden als met andere vluchtelingen of de vrienden die reeds in Israël woonden, is gewoonweg niet aannemelijk.**

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, namelijk dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw reis naar Israël, uw verblijf in Israël en uw terugkeer naar Soedan, dient opgemerkt; dat eveneens geen geloof kan worden gehecht aan de door u opgeworpen vervolgingsfeiten die u zou hebben gehad in Soedan, nadat u – volgens uw verklaringen – uit Israël zou zijn teruggekeerd, zoals uw ondervraging, opsluiting en mishandeling door de Soedanese inlichtingendiensten.

Bovendien, indien het door u opgeworpen relaas al een kern van waarheid zou bevatten – hetgeen hierboven ten stelligste wordt betwist -, dient opgemerkt, dat Soedan en Israël zich er op heden toe verbinden om hun relaties te normaliseren (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier). Beide landen ondertekenden daartoe de Israël-Soedan normalisatie-overeenkomst op 23 oktober 2020, en het is dan ook niet langer verboden voor Soedanezen om naar Israël te reizen (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier, blauwe map).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus “Soedan: Risico bij terugkeer van 6 februari 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_soedan_risico_bij_terugkeer_2.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; **COI Focus “Soedan: De situatie van Darfoeri en Nuba buiten hun herkomstregio’s” dd. 28 juni 2021**) blijkt dat het Britse Upper Tribunal in een zaak van 2016 besliste dat een afgewezen Soedanese asielzoeker niet louter op basis van de gedwongen terugkeer of de afwijzing van een asielaanvraag risico loopt op ernstige schade. Het Britse Upper Tribunal bevestigde in een zaak van 2020 dat er een gebrek aan bewijs is dat een uitgeprocedeerde asielzoeker louter omwille van zijn asielaanvraag in het buitenland een reëel risico op ernstige schade loopt. Uit deze informatie blijkt ook dat verschillende bronnen bevestigen dat er niet

gesteld kan worden dat personen van een niet-Arabische etnie afkomstig uit Darfur bij hun terugkeer uit het buitenland louter omwille van hun etnische herkomst uit Darfur risico lopen op vervolging.

Uit deze informatie blijkt wel dat iemand die afkomstig is uit Darfur de interesse van de Soedanese veiligheidsdiensten mogelijks verhoogt. Ook Soedanese opposanten lopen risico op vervolging bij terugkeer als ze politiek actief zijn in het buitenland. In dat opzicht moet er opgemerkt worden dat u niet rechtstreeks afkomstig bent uit een conflictgebied in Soedan, aangezien u verklaarde te wonen in Omdurman.

Recent geraadpleegde bronnen (zie **COI Focus "Soedan: De situatie van Darfoeri en Nuba buiten hun herkomstregio's" dd. 28 juni 2021**) bevatten trouwens geen of slechts gebrekkige informatie over de behandeling bij terugkeer naar Soedan sinds de overgangsregering in augustus 2019 aan de macht kwam. De geraadpleegde bronnen signaleerden sindsdien nauwelijks problemen met terugkeerders, al waren er wel enkele berichten over ondervragingen, detentie en mogelijke afpersing bij terugkeer naar Soedan. Het is vooralsnog onduidelijk of de omstandigheden op Khartoum International Airport zijn veranderd sinds augustus 2019.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat

Wat de huidige situatie in Soedan betreft, blijkt uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus "Soedan. De stand van zaken in Soedan na de coup van 25 oktober 2021" dd. 24/01/22**, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt) dat het leger onder leiding van luitenant-generaal Abdel-Fattah al-Burhan op 25 oktober 2021 de overgangsregering en de soevereine raad ontbindt. Burhan roept de noodtoestand uit, en belooft vast te houden aan de grondwettelijke verklaring en het Juba Vredesakkoord, en verkiezingen te organiseren in juli 2023.

Uit protest tegen de coup vinden er demonstraties plaats en er worden acties van burgerlijke ongehoorzaamheid opgezet in het hele land. De veiligheidsdiensten reageren op hun beurt op deze demonstraties en acties van burgerlijke ongehoorzaamheid met geweld en traangas. Daarbij zijn er sinds 25 oktober zeker 72 personen om het leven gekomen en meer dan 2000 mensen zouden gewond zijn geraakt. De demonstraties blijven aanhouden, en ook de repressie door de veiligheidsdiensten stopt niet. Er vinden ook arrestaties plaats van politieke en mensenrechtenactivisten, journalisten, advocaten, leden van lokale resistance committees, demonstranten en omstanders die naar de demonstraties keken in Khartoem en andere steden over het hele land, ook in de perifere gebieden Darfoer en de Two Areas. Daarnaast zijn er meer dan 100 regeringsofficieren en politici gearresteerd.

Abdalla Hamdok tekent op 21 november 2021 een 14-delige overeenkomst met het leger waarop hij opnieuw wordt aangesteld als premier. De deal voorziet in de aanstelling van een onafhankelijk technocratisch kabinet onder leiding van Abdalla Hamdok totdat er verkiezingen worden gehouden. Prodemocratische groepen doen de deal tussen Burhan en Hamdok af als verraad. Ook de betogers verwerpen elke overeenkomst die Burhan de leiding geeft over Soedan. Het bloedvergieten stopt niet na het akkoord tussen Burhan en Hamdok. Verschillende grote demonstraties, de zogenaamde Marches of the Millions, blijven elkaar opvolgen. Daarbij treden de veiligheidstroepen repressief en gewelddadig op. Er blijven arrestaties van activisten en prodemocratische figuren plaatsvinden. Burhan herstelt op 26 december 2021 eveneens de volledige bevoegdheden van de General Intelligence Service (GIS) (voorheen NISS) waardoor de GIS opnieuw burgers kan arresteren en vasthouden. Het geweld van de veiligheidstroepen treft ook gezondheidswerkers, ziekenhuizen en patiënten. Het leger probeert het verhaal over de politieke situatie in het land te beheersen door hard op te treden tegen de pers. De geraadpleegde bronnen bevatten echter geen indicaties waaruit blijkt dat het nieuwe regime zich specifiek keert tegen de personen die tot een niet-Arabische etnie behoren die afkomstig zijn uit Darfoer en de Two Areas, of dat het geweld tegen deze personen intensifieert.

Op 2 januari 2022 treedt premier Abdalla Hamdok af te midden van een politieke impasse. Tijdens zijn televisieoptreden die zondagavond verklaart hij dat hij er niet in geslaagd is een compromis te vinden tussen de heersende generaals en de prodemocratische groepen. De protestbeweging dringt aan op een volledige burgerregering om de overgang te leiden, een eis die wordt afgewezen door de generaals die zeggen dat de macht alleen aan een gekozen regering zal worden overgedragen. Na het aftreden van premier Hamdok roepen prodemocratische groepen op tot nieuwe massale demonstraties. Soedanese

veiligheidstroepen houden zich klaar en verhogen hun aanwezigheid in Khartoem. Zonder premier of burgerregering hebben het leger, voormalige rebellengroepen en de RSF (Rapid Security Forces) de controle over Soedan. Er is geen parlement om een nieuwe premier aan te stellen. Ondertussen werken verschillende actoren aan initiatieven om de politieke transitie weer op de rails te krijgen. Afgezien van de groeiende internationale druk op de militaire leiders, groeit ook de interne kritiek en die is niet langer beperkt tot de straat.

Niettegenstaande er nog steeds sprake is van een politieke crisis, en van geweld en arrestaties vanwege de overheidsdiensten, blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat de recente ontwikkelingen in Soedan van dien aard zijn dat er sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen. Het geweld door de veiligheidsdiensten waarvan sprake kadert binnen het hardhandig neerslaan van protesten en demonstraties, waarbij er doden en gewonden kunnen vallen, en er demonstranten en eventuele omstaanders worden gearresteerd. Daarnaast vinden er arrestaties plaats van personen met een specifiek profiel (zoals politieke en mensenrechtenactivisten, journalisten en persmedewerkers, advocaten, leden van lokale resistance committees, ...). De geraadpleegde bronnen bevatten evenmin indicaties waaruit blijkt dat het nieuwe regime zich specifiek keert tegen personen die tot een niet-Arabische etnie behoren die afkomstig zijn uit Darfoer en de Two Areas, of dat het geweld tegen deze personen intensifieert.

En niettegenstaande er sprake is van intensiverend geweld in Darfoer, hernieuwd etnisch geweld in de Two Areas in het zuiden, en boerenprotesten in het noorden van het land, blijkt uit de beschikbare informatie dat het type geweld waarvan sprake is na de militaire coup, namelijk het hardhandig neerslaan van protesten en demonstraties door de veiligheidsdiensten, niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit het geheel van voorgaande vaststellingen dient dan ook te worden geconcludeerd dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie en de recente ontwikkelingen in Soedan thans niet volstaat om aan te tonen dat een verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van zijn vraag naar internationale bescherming, waarbij hij zijn vrees voor vervolging of zijn reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Wat betreft de door u neergelegde **kopieën van uw Soedanese identiteitskaart en nationaal nummer**, dient opgemerkt dat zij bovenstaande vaststellingen niet weten te wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit worden in bovenstaande vaststellingen immers niet in vraag gesteld.

Wat betreft de **opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud**, die doorgestuurd werden door uw advocaat, Meester Meulemeester, dient opgemerkt, dat zij opnieuw niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. De datum van uw huwelijk doet immers niet terzake en heeft niets te maken met de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel, voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan en de schending van artikel 1(A) (2) van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen; de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna 'EVRM') en miskennis van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven, dat hem het voordeel van de twijfel moet verleend worden en dat er voldoende elementen zijn om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen nu zijn verklaringen eenduidig zijn, van goede trouw en overeenkomen met de beschikbare informatie. Ze zijn volgens verzoeker spontaan en duiden persoonlijke ervaringen aan. Met betrekking tot verzoekers bijzondere procedurele noden voert verzoeker aan dat hij al vele jaren op de dool is, dat hij een psychologisch zeer kwetsbaar profiel heeft en dat ten onrechte met dit element geen rekening werd gehouden door het CGVS. Hij voert vervolgens aan dat de methode van motivering niet objectief is in de mate dat de beslissing start met een negatieve beslissing die verder onderbouwd wordt, waarbij geen rekening wordt gehouden met de elementen die in het voordeel van verzoeker spreken. Met betrekking tot verzoekers herkomst stelt hij dat deze niet betwist is en evenmin zijn etnie, Tama, een niet-Arabische/Afrikaanse etnie uit de regio Darfoer. Verzoeker wijst er op dat het CGVS niet betwist dat de situatie van personen die tot een niet-Arabische etnie behoren effectief problematisch kan zijn, maar dat de hoegroetheid afhangt van een aantal factoren en stelt vervolgens dat het CGVS nalaat deze factoren, die kunnen leiden tot een objectieve vrees, te onderzoeken. Er wordt immers eerst een geloofwaardigheidsonderzoek gedaan, terwijl niet de geloofwaardigheid van het relaas, maar het risico dat verzoeker als behorende tot een niet-Arabische etnie en afkomstig uit Darfoer loopt, belangrijk is. Hij wijst er bovendien op dat het relaas van verzoeker zich ver terug in de tijd situeert zodat het risico op tegenstrijdigheden groot is maar dat het CGVS zich klaarblijkelijk niet de vraag stelt of deze tegenstrijdigheden, gelet op het tijdsverloop, de werkelijkheid van de vrees in geval van terugkeer aantasten. Verzoeker stelt dat de motivering van het CGVS duidelijk intern tegenstrijdig is *“nu zij enerzijds stelt dat niet-arabische Soedanesen gediscrimineerd en vervolgd riskeren te worden en dat de mate waarin dit gebeurt afhangt van een combinatie van factoren die met elkaar verbonden zijn zoals etnie, herkomst, netwerk, economische status, politiek of religieus profiel, waarbij de CGVS stelt dat in eerste instantie de financiële situatie bepalend is voor de levensomstandigheden, zoals de plaats waar mensen wonen in de stad en hun toegang tot openbare diensten zoals onderwijs en gezondheid. Politiek activisme, kritiek op het regime. Dat verzoeker echter meent dat hij wel degelijk in een situatie is, waar hij op grond van zijn profiel een ernstig risico loopt ingeval van terugkeer.”* Zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud citerend, wijst verzoeker er op dat hij in Soedan als ongeschoolde geen werk en geen financiële middelen had, dat hij objectief gezien wel degelijk aan een aantal criteria voldoet om aan te tonen dat hij het slachtoffer was van ernstige discriminatie en dat dit had moeten volstaan om aan verzoeker bescherming te geven. Er wordt volgens verzoeker helemaal geen analyse gemaakt van zijn persoonlijke situatie en uit het louter niet aannemelijk maken van de reis naar Israël kan niet afgeleid worden dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zou hebben in geval van terugkeer, gezien het CGVS zelf aangeeft dat verzoeker als niet-Arabier in bepaalde omstandigheden een risico op vervolging liep.

Vervolgens argumenteert verzoeker dat het CGVS onterecht meent dat zijn reis naar Israël niet aannemelijk is en beschouwt hij het motief in de bestreden beslissing als manifest onredelijk en louter subjectief. Hij wijst er op dat verzoeker wel de reden voor zijn vertrek aangaf, met name omdat hij in Omdurman, waar hij woonde geen werk kon vinden en dat hij niet hals over kop zonder informatie vertrokken is, nu hij zich wel degelijk heeft ingelicht bij vrienden die vrienden hadden die de reis ondernomen hadden. Hij tipt aan dat hij eerst poogde naar Saoedi-Arabië te gaan, en omdat hij daarvoor geen visum kreeg, opteerde om via Egypte naar Israël te gaan, wat wel doenbaar was zonder visum en over land (citaat verklaringen verzoeker, notities PO, p. 6). Hij vertrok niet alleen maar met vrienden en verzoeker stelt dat in de mate dat het in Soedan verboden is om naar Israël te gaan, het niet evident is om informatie te vinden en dat hij zelf de vrienden van de vrienden niet kende maar omdat hij in een hopeloze situatie zat, er op vertrouwde dat die vrienden wel wisten waar ze het over hadden. Hij was overigens op de hoogte van de risico's, zoals het feit dat hij riskeerde in Israël in een kamp terecht te komen voor twee maanden, maar met het vooruitzicht op werk leek hem dat een aanvaardbaar risico. Hij had het gevoel geen andere keus te hebben (citaat verklaringen verzoeker, notities PO, p. 13, 7, 8, 18). Verzoeker betoogt dat het CGVS onterecht uit een gebrek aan voorbereiding meent te mogen afleiden dat het niet aannemelijk is dat verzoeker de reis zou ondernomen hebben en daarbij uit het oog schijnt te verliezen dat er hongersnood was in Soedan in 2010-2011 en Soedan één van de armste landen ter wereld is. Het is volgens verzoeker dan ook niet onaannemelijk dat verzoeker die zijn familie niet kon onderhouden op zoek gaat naar een beter leven, bereid is daar risico's voor te nemen.

Met betrekking tot zijn asielaanvraag in Frankrijk tipt verzoeker aan dat dit *ab initio* is misgelopen en dat zelfs zijn naam er niet juist werd genoteerd. Hij betwist ten stelligste dat hij zijn verklaringen in België zou hebben aangepast in het licht van de zwakheden in zijn relaas in Frankrijk en betoogt dat *in casu* de details niet tegenstrijdig zijn. Hij betoogt in dit verband als volgt: *“Dat de CGVS doet uitschijnen alsof verzoeker door een "auto opgewacht" werd, terwijl het in werkelijkheid een onderschepping is door een*

militaire jeep : Cfr. verhoor in Frankrijk : Est-ce que vous vous souvenez de l'endroit ou vous avez traversé la frontière pour aller en Israël? [1h 13min] Oui, on est entré depuis Al Ismailia ou se trouvent les barbelés de la frontière entre l'Egypte et Israël. Depuis les barbelés égyptiens on est allés aux barbelés du côté israélien. Lui nous amené jusqu'au côté égyptien de la frontière et on est allé jusqu'au côté Israélien après. L'une voiture de type Jeep était venue du côté israélien nous capturer, ils nous parlaient anglais il y a parmi nous des personnes qui parlaient anglais ils nous demandaient d'ou on est venu et ou on allait. On a dit qu'on avait l'intention de travailler en Israël parmi nous U y avait de blessés parce qu'on est passés par les barbelés ils nous ont amené dans une autre voiture. On est à peu près 30 personnes. Parmi nous il y avait 7 femmes. Ils nous amènent au camp militaire, on a amené dans un camp qu'on appelle le camp dit« moustique » parce qu'il y avait beaucoup de moustiques là-bas.»

Hij wijst er verder op dat zijn reis naar Israël dateert van 2012-2013 en dat deze reis op zich geen reden voor asiel was maar toen zuiver economische redenen had.

Met betrekking tot zijn verklaringen bij de Franse autoriteiten omtrent zijn terugkeer vanuit Israël stelt verzoeker dat *“hij als andere “keuze” had te blijven in het vluchtelingenkamp, dat dit echter voor hem een gevangenis was, dat hij er niet kon werken of geld verdienen, terwijl dat toch de bedoeling was van de reis”* (notities PO, p. 15) en wijst er op dat zijn verklaringen voor de Franse autoriteiten quasi identiek zijn: *“A l'issue de ces trois mois qu'est-ce qu'il s'est passé? Là-bas j'ai posé la question aux gens qui se trouvent au camp, certains m'ont répondu qu'ils étaient làbas depuis trois ans ou plus. J'ai demandé s'ils ont travaillé ou pas ils ont dit non. Certains m'ont dit qu'il y a un décret israélien qui interdit de travailler depuis 2012. J'étais vraiment choqué parce que moi j'étais venu là pour travailler j'étais choqué par cette décision. J'étais presque en prison. J'avais un choix, soit je restais en prison soit je retournais chez moi et après j'ai enregistré mon nom dans une chose qui s'appelle « le retour volontaire». Je me suis dit que j'allais retourner chez moi travailler de l' autre côté. Comment ça se passe du coté israélien en échange de votre retour volontaire? Qui on nous donne l'argent, on nous donne 3500\$ et avant six sept jours ils nous donnent les billets d'avion nous amènent à l'aéroport et quand on est dans l'avion ils nous donnent l'argent pas avant et depuis là-bas ils nous envoient vers Addis-Abeba et d'Addis-Abeba à Khartoum. Quand je suis arrivé à l'aéroport de Khartoum là-bas j'ai été choqué parce que les gens du service de sécurité étaient là-bas”*. Vervolgens wijst verzoeker er op dat hij wel wist dat naar Israël gaan problematisch kon zijn en citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud en stelt vervolgens: *“Dat bij terugkeer naar Soedan verzoeker dan ook naar waarheid aan de Soedaneese autoriteiten vertelde dat hij niet wist dat hij als Soedanees niet naar Israël mocht dat dit zijn relaas ongeloofwaardig zou maken. Verzoeker wist perfect dat hij bv. daarvoor geen visum kon krijgen. Dat de CGVS niet aantoont dat verzoeker als eenvoudig herder dit specifiek had moeten weten”* (notities PO, p. 18). Ook op het vlak van andere keuzemogelijkheden dan terugkeer naar Soedan is zijn uitleg plausibel zo meent verzoeker (citaat notities PO, p. 17) en stelt vervolgens dat *“bovendien het niet is omdat er een theoretische mogelijkheid zou bestaan (hebben?) voor Soedanezen die verwijderd worden uit Israël om naar Oeganda of Rwanda te gaan, dat verzoeker deze keuze gekregen zou hebben. Verzoeker verklaarde niét dat deze keuze niet bestond, hij verklaarde enkel dat hij deze keuze niet gehad had”* (citaat notities PO, p. 18).

Verzoeker betoogt vervolgens dat de problematiek van verzoeker is dat hij een niet-Arabische onderdaan is die gecatalogeerd wordt als subversief en dat dit niet wordt onderzocht door het CGVS. Hij argumenteert hierover als volgt: *“Dat het feit dat de relaties tussen Israel en Khartoum verbeterden in 2020 - en dit was voor de staatsgreep van 25/10/2021 ! - dan ook niets afdoen aan het feit dat hij als subversief gecatalogeerd werd. Dat het in de gegeven omstandigheden niet van zorgvuldig onderzoek getuigt dat de CGVS de interne waarachtigheid van de problemen ondervonden door verzoeker NA zijn terugkeer uit Israël, problemen die de werkelijke aanleiding en reden waren voor zijn vertrek zelfs niet onderzocht heeft op hun waarachtigheid. Dat het in de mate dat de CGVS openlaat dat het relaas van verzoeker ivm zijn reis naar Israël “een kern van waarheid zou bevatten”, dan nog volstaan het niet te besluiten dat gelet op de mogelijks verbeterde relaties tussen Israël en Soedan, af te leiden dat een trip naar Israël in die periode thans geen aanleiding meer zou kunnen zijn voor problemen. Dat bovendien de reden van de problemen ingeval van terugkeer voor verzoeker eerder gelegen is in het feit dat hij zich onttrok aan de controle door de autoriteiten, reden waarom hij als subversief geboekt werd, wat gecombineerd met zijn niet-arabische afkomst problematisch blijft. Dat dit, wat nochtans de kern van het vluchtrelaas van verzoeker is, volledig buiten beschouwing gelaten wordt.”*

Met betrekking tot de terugkeer hekelt verzoeker het feit dat de informatie waarop het CGVS zich nog steeds baseert in 2021, dateert van 2016 en het niet is omdat er geen bewijs is, dat er geen risico is. Hij stelt dat hoe dan ook de informatie waarop het CGVS zich baseert niet actueel genoeg is, gelet op de staatsgreep van 25 oktober 2021 en de huidige profielen en conflicten en de zeer moeilijke humanitaire

situatie en wijst er op dat hij heel duidelijk stelde dat de reden van zijn problemen gelegen is in zijn afkomst (notities PO, p. 20).

Verzoeker betoogt vervolgens met betrekking tot zijn afkomst dat hij *“afkomstig is uit Darfour (vader afkomstig van daar) en verzoeker is Tama, zodanig dat de mishandelingen waarvan hij slachtoffer werd plausibel zijn rekening houdend met de algemene situatie. Dat de Soedanese autoriteiten verzoeker ten andere niet als een bewoner van Omdurman (waar hij bovendien slechts tijdelijk verbleef om geld te kunnen verdienen) beschouwen, doch wél als afkomstig uit Darfour.”* Met betrekking tot de verwijzing naar de recent geraadpleegde bronnen over de situatie van Darfoeri en Nuba buiten hun herkomstregio's, merkt verzoeker het volgende op: *“Vooreerst baseert de CGVS zich op informatie daterend van voor de laatste staatsgreep van oktober 2021. Dat het feit dat de informatie van het CGVS gebrekkig is, eerder in het voordeel van verzoeker dient uitgelegd te worden. Dat verder de CGVS stelt dat verzoeker in Omdurman zou verbleven hebben, terwijl hoger in de beslissing van de CGVS geen geloof gehecht werd aan deze bewering, omdat verzoeker er geen melding van gemaakt heeft naar aanleiding van zijn asielaanvraag in Frankrijk. Dat de CGVS niet één keer geen geloof kan hechten aan het verblijf in Omdurman en vervolgens stellen dat verzoeker omdat hij afkomstig zou zijn van Omdurman geen nood zou hebben aan bescherming. Dat verder verzoeker geboren en getogen is in Al Jazeera, maar wél als kind van een “ingeweken vader”, dat wel degelijk nabij het conflict-gebied ligt. Dat verder de CGVS zich baseert op informatie die totaal voorbijgestreefd is.”*

Hij stelt vervolgens dat uit de laatste berichten blijkt dat generaal Al Burhan helemaal niet de intentie heeft de macht zomaar uit handen te geven en citeert: *“Uit protest tegen de coup vinden er demonstraties plaats en er worden acties van burgerlijke ongehoorzaamheid opgezet in het hele land. De veiligheidsdiensten reageren op hun beurt op deze demonstraties en acties van burgerlijke ongehoorzaamheid met geweld en traangas. Daarbij zijn er sinds 25 oktober zeker 72 personen om het leven gekomen en meer dan 2000 mensen zouden gewond zijn geraakt. De demonstraties blijven aanhouden, en ook de repressie door de veiligheidsdiensten stopt niet. Er vinden ook arrestaties plaats van politieke en mensenrechtenactivisten, journalisten, advocaten, leden van lokale resistance committees, demonstranten en omstaanders die naar de demonstraties keken in Khartoem en andere steden over het hele land, ook in de perifere gebieden Darfoer en de Two Areas. Daarnaast zijn er meer dan 100 regeringsofficieren en politici gearresteerd. Dat de informatie ivm de repressie van de protesten tegen de staatsgreep van de CGVS niet accuraat is, dat meer dan 400 doden vielen in 2021, terwijl ook in 2022 - zeker in februari en maart - er vele betogingen georganiseerd werden, die steeds verdrukt werden. Abdalla Hamdok tekent op 21 november 2021 een 14-delige overeenkomst met het leger waarop hij opnieuw wordt aangesteld als premier. De deal voorziet in de aanstelling van een onafhankelijk technocratisch kabinet onder leiding van Abdalla Hamdok totdat er verkiezingen worden gehouden. Prodemocratische groepen doen de deal tussen Burhan en Hamdok af als verraad. Ook de betogers verwerpen elke overeenkomst die Burhan de leiding geeft over Soedan. Het bloedvergieten stopt niet na het akkoord tussen Burhan en Hamdok. Verschillende grote demonstraties, de zogenaamde Marches of the Millions, blijven elkaar opvolgen. Daarbij treden de veiligheidstroepen repressief en gewelddadig op. Er blijven arrestaties van activisten en prodemocratische figuren plaatsvinden. Burhan herstelt op 26 december 2021 eveneens de volledige bevoegdheden van de General Intelligence Service (GIS) (voorheen NISS) waardoor de GIS opnieuw burgers kan arresteren en vasthouden. Het geweld van de veiligheidstroepen treft ook gezondheidswerkers, ziekenhuizen en patiënten. Het leger probeert het verhaal over de politieke situatie in het land te beheersen door hard op te treden tegen de pers. De geraadpleegde bronnen bevatten echter geen indicaties waaruit blijkt dat het nieuwe regime zich specifiek keert tegen de personen die tot een niet-Arabisch etnie behoren die afkomstig zijn uit Darfoer en de Two Areas, of dat het geweld tegen deze personen intensifieert. Verzoeker stelt hierop niet te begrijpen hoe het CGVS een motief kan halen uit de gesprekken en overeenkomsten tussen de militairen en president HAMDOK, nu deze intussen aftrad en al deze “overeenkomsten” dode letter bleven.*

Verzoeker betoogt vervolgens dat het CGVS niet onderzocht of er de facto een ergere repressie is van de niet-Arabisch etnieën waartoe verzoeker behoort, gelet op het intensiveren van het conflict, dat er wel degelijk een strijd gaande is die met geweld wordt neergeslagen en dat de *“herhaalde gewelddadige incidenten met name naar aanleiding van de protesten en manifestaties in maart 2022 aantonen dat de analyse van de CGVS totaal voorbarig en onjuist is.”*

Verzoeker besluit zijn betoog als volgt: *“Verzoeker meent dat hij wel degelijk zijn identiteit en afkomst aantoonde. Dat hij aantoonde dat hij gehuwd is, wat onrechtstreeks één van de redenen van zijn vertrek naar Israël is, omdat hij zijn gezin wilde kunnen onderhouden, wat niet mogelijk bleek in Soedan. Dat vastgesteld wordt dat de CGVS op geen enkel ogenblik het risico voor verzoeker ingeval van terugkeer*

wegens zijn niet-arabische situatie onderzoekt. Dat verzoeker eerder afkomstig is uit agrarisch gebied, dat hij naar de "stad" Omdurman ging om werk te vinden, vergeefs. Dat hij het financieel zéér moeilijk had, reden waarom hij vertrok. Dat het risico op ernstige discriminatie, te meer gelet op de meer en meer gespannen situatie en de verwachte humanitaire ramp - men verwacht hongersnood in 2022 - en gelet op de niet-arabische afkomst en de daarmee gepaard gaande moeilijkheden werk te vinden, wel degelijk verzoeker riskeren te laten vervallen in een situatie van verregaande materiele deprivatie. Dat immers hij tot de zwakste bevolkingsgroep behoort, bovendien verstoken van een sociaal vangnet, gelet op de lange tijd die hij in het buitenland doorbracht. Dat de discriminatie, die hij het risico loopt te ondergaan en waartegen hij geen bescherming zal kunnen verkrijgen vanwege zijn nationale autoriteiten dan ook wel degelijk aanleiding dient te geven tot het verlenen van internationale bescherming. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de appreciatie van de CGVS dus evenmin gevolgd worden. Dat desbetreffend géén enkel onderzoek gedaan wordt. Dat de CGVS zich ertoe beperkt te stellen dat "verder" er geen aanleiding is tot subsidiaire bescherming. Dat verzoeker meent dat het tegendeel waar is, nu hij ingeval van terugkeer wel degelijk in een toestand van verregaande deprivatie riskeert terecht te komen. Ondergeschikt, is er minstens aanleiding tot subsidiaire bescherming. Verzoeker meent dat hij integendeel aantoonde dat hij wel degelijk een verhoogd risico loopt om gevisieerd te worden door het willekeurig geweld, naar aanleiding van de repressie door de militairen. Dat hij als niet-arabier bovendien specifiek gevisieerd en gediscrimineerd riskeert te worden. De CGVS heeft deze elementen niet in overweging genomen. We volharden dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade wegens zijn profiel, zodanig dat minstens subsidiaire bescherming aangewezen is."

Verzoeker vraagt hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterste ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en bijkomende onderzoeksmaatregelen te bevelen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming Status;
2. Aanstelling pro deo advocaat door het Bureau voor Juridisch Bijstand te Brussel;
3. <https://www.al-monitor.com/originals/2021/11/sudan-coup-leader-says-he-will-leave-government-after-transition>;
4. <https://www.al-monitor.com/originals/2022/01/sudans-uncertain-course-after-hamdokresignation>;
5. <https://www.al-monitor.com/originals/2022/01/sudans-pm-resigns-how-we-got-here-whatcomes-next>;
6. <https://edition.cnn.com/2021/10/25/africa/sudan-coup-explained-intl-cmd/index.html>;
7. <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2021/10/25/staatsgreep-soudan/>;
8. <https://www.bbc.com/news/world-africa-59035053>;
9. <https://www.rtf.be/article/coup-d-etat-au-soudan-repression-des-manifestations-contre-lesgeneraux-et-la-vie-chere-10954825>;
10. <https://www.rtf.be/article/le-soudan-du-sud-va-connaître-en-2022-sa-pire-crise-alimentaire-selon-le-pam-10952872>;
11. <https://www.rtf.be/article/soudan-du-sud-au-moins-440-civils-tues-entre-juin-et-septembre-2021-dans-le-sud-ouest-du-pays-10945594>;
12. <https://www.rtf.be/article/coup-d-etat-au-soudan-repression-des-manifestations-contre-lesgeneraux-et-la-vie-chere-10954825>;
13. <https://www.la-croix.com/Le-Soudan-nouveau-isole-economiquement-putsch-selon-experts-2022-03-20-1301205922>;
14. <https://fr.africanews.com/2022/03/14/soudan-repression-des-manifestations-contre-l-armee-et-l-inflation/>;
15. <https://fr.africanews.com/2022/03/14/soudan-repression-des-manifestations-contre-l-armee-et-l-inflation/>.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of

staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielerzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "*a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.*"

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de deelstaat Al Jazeera in Soedan en legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming een kopie neer van zijn identiteitskaart en zijn nationaal nummer (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 en 2). De Raad stelt vast dat verzoekers identiteit en Soedanese nationaliteit niet betwist worden door verwerende partij, die het verzoek ook beoordeeld heeft met betrekking tot Soedan.

Verzoeker legt verder geen andere documenten neer te staving van zijn verzoek. Wel maakte verzoeker nog een opmerking met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud over aan verwerende partij en deelde mee dat de datum van zijn huwelijk verkeerdelijk werd genoteerd als 20 juni 2021, terwijl hij met zijn partner huwde op 10 juni 2010. Uit het feitenrelaas in de bestreden beslissing blijkt dat met deze correctie rekening werd gehouden door verwerende partij.

4.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de Soedanese autoriteiten omdat hij in 2013 illegaal naar Israël reisde en terug werd gerepatrieerd naar Khartoem, waar hij werd ondervraagd en gezegd dat hij het verboden was voor Soedanezen om naar Israël te reizen, en 17 dagen werd opgesloten in de gevangenis, waar hij werd ondervraagd over rebellenleider Abdulwahid Mohamed Nuur, die door Israël zou worden gesteund en werd beschuldigd van spionage. Volgens zijn verklaringen werd hij vrijgelaten op voorwaarde dat hij zich elke week meldde en Al Jazeera niet zou verlaten en werd hij zwaar uitgescholden en mishandeld telkens hij zich meldde, belandde hij in het ziekenhuis en verliet hij uiteindelijk Soedan in september 2013. Verzoeker diende in december 2016 in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming in dat definitief werd afgewezen op 1 juli 2017, trok daarna naar Duitsland waar hij ook een verzoek om internationale bescherming indiende maar waar hij op basis van de Dublinverordening teruggestuurd werd naar Frankrijk en diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 6 februari 2019.

4.4. Verzoeker verklaart te behoren tot de Tama etnie, een niet-Arabische/Afrikaanse etnie afkomstig uit de regio Darfoer. Verzoeker verklaart tot 2010 of 2011 in zijn geboortedorp Al Hobelka in de deelstaat Al-Jazeera te hebben gewoond en gewerkt en na zijn huwelijk naar Omdurman te zijn vertrokken en er twee jaar op de markt te hebben gewerkt, alvorens naar Egypte en Israël te zijn gereisd in april 2013.

Uit de COI Focus, *“Soedan: De situatie van Darfoeri en Nuba buiten hun herkomstregio's”* van 28 juni 2021, blijkt dat personen die tot een niet-Arabische etnie behoren afkomstig uit Darfoer en zich buiten hun regio van afkomst bevinden in meerdere of mindere mate geconfronteerd kunnen worden met discriminatie en dat dit afhangt van verschillende factoren, zoals etnie, herkomst, netwerk, economische status en politiek of religieus profiel. Darfuri en Nuba elders in Soedan kunnen mogelijks raciale profilering ondervinden die zich in sommige gevallen tegen individuen kan richten maar soms ook tegen een volledige gemeenschap. Er kan evenwel niet blijken uit de beschikbare landeninformatie dat het loutere behoren tot dergelijke etnie *a priori* leidt tot vervolging of ernstige schade en dat het loutere behoren tot een dergelijke etnie volstaat voor de toekenning van internationale bescherming. Een individuele beoordeling van de vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade blijft noodzakelijk, waarbij het aan verzoeker toekomt de vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade concreet aannemelijk te maken.

Het ontzeggen van bepaalde rechten en discriminatie houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de

gevreemde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker voert aan dat hij op grond van zijn profiel als herder uit Al Hobelka die ongeschoold was en geen financiële middelen had objectief gezien wel aan de criteria voldoet aangehaald door verwerende partij om aan te tonen dat hij het slachtoffer was van discriminatie. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel dat hij sinds zijn kindertijd als herder werkte en genoeg betaald werd om zichzelf en zijn ouders te onderhouden en dat dit niet meer genoeg was toen hij huwde. Verzoeker verliet dus zijn geboortedorp om economische redenen en vertrok nadien van daaruit volgens zijn verklaringen naar Israël eveneens om economische redenen. Nergens tijdens het persoonlijk onderhoud maakt hij evenwel melding van het feit dat hij omwille van zijn behoren tot de Tama etnie in zijn geboortedorp of in Omdurman met ernstige discriminatie zou zijn geconfronteerd. In elk geval blijkt nergens uit dat dit de drijfveer zou geweest zijn voor verzoeker om uit Al Jazeera en later uit Omdurman weg te trekken. Ook in Omdurman blijkt verzoeker gedurende twee en een half jaar te hebben gewerkt en gewoond. Zo kan aangenomen worden dat verzoekers financiële situatie niet rooskleurig was, kan hieruit evenwel niet blijken dat hij werd geconfronteerd met systematische discriminatie die ertoe leidde dat zijn leven er ondraaglijk werd. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker niet aantoont dat de discriminatie waarmee verzoeker in geval van terugkeer mogelijks geconfronteerd wordt volgens de beschikbare landeninformatie, voldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De loutere verwijzing naar zijn profiel en de stelling dat hij aan bepaalde criteria in de analyse van de situatie van niet-Arabische/Afrikaanse etniën afkomstig uit Darfoer voldoet kan daartoe niet volstaan. In zoverre verzoeker zich in dit verband ook nog beroept op zijn *“psychologisch zeer kwetsbaar profiel”* en het gegeven dat hij al vele jaren op de dool is, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker tijdens de procedure voor het CGVS nooit gewag heeft gemaakt van psychologische problemen en hij ook in het kader van de procedure voor de Raad hiervan geen enkel stuk bijbrengt.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij louter omwille van zijn behoren tot een niet-Arabische/Afrikaanse etnie een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

4.5. Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde vervolgingsfeiten komt de Raad, na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de beschikbare landeninformatie en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting tot volgende vaststellingen.

Vooreerst stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in 2013 naar Israël reisde en van daaruit gedwongen werd gerepatrieerd naar Khartoem. Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat het niet aannemelijk is dat verzoeker eenvoudigweg zou voortgaan op wat vrienden van vrienden zouden gezegd hebben over de mogelijkheid om te werken in Israël zonder zich zelf op geen enkele manier hierover te informeren. Migratie naar een ander land, ook al is het om puur economische redenen, is een ingrijpende stap en dit was zeker het geval voor migratie vanuit Soedan naar Israël nu uit de beschikbare landeninformatie (administratief dossier, map landeninformatie, Sudan abolishes 36-year old law on boycotting Israel) blijkt dat dit destijds verboden werd door de Soedanese autoriteiten en dat hierop zware sancties stonden. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gevraagd naar de redenen waarom hij dergelijke beslissing nam en dat daarbij omstandig werd gepeild naar de mate waarin hij zich vooraf had geïnformeerd over de mogelijkheden van tewerkstelling in Israël en waar hij zou wonen. Uit zijn verklaringen blijkt evenwel, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat verzoeker zich zou gebaseerd hebben op wat twee mensen op de markt hem hierover vertelden (notitie PO, p. 17) en dat hij overtuigd was om het doen op basis van het feit dat zij zelf vrienden hadden die naar Israël vertrokken en die daar al een paar jaar werken (notities PO, 17). Verzoeker verklaart evenwel niet verder geïnformeerd te hebben over hoe lang deze personen daar waren, of ze er een verblijfsvergunning hadden en dat hij deze personen zelf niet gecontacteerd heeft (*idem*). Eerder tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker, gevraagd waarom hij besliste naar Israël te gaan, dat hij had vernomen *“van verschillende mensen die zeggen in ISR is er werk genoeg”* en dat hij dacht dat het *“het proberen waard was”* en gevraagd wie deze mensen waren, stelt verzoeker hun namen niet te willen geven omdat hij deze mensen zeer goed kent maar hun namen niet kan geven omdat ze problemen zouden kunnen krijgen met de autoriteiten (notities PO, p. 16). Verder gevraagd welke informatie deze personen dan gaven, komt verzoeker niet verder dan te stellen dat de enige reden van zijn vertrek uit Soedan was om zijn vrouw en familie te onderhouden.

Zo uit verzoekers verklaringen kan blijken dat verzoeker economische motieven opgaf als reden voor zijn beslissing om naar Israël te gaan, zoals in het verzoekschrift wordt opgemerkt, kan dit evenwel niet

verklaren waarom verzoeker zich, indien hij inderdaad dit plan had opgevat, niet of nauwelijks had geïnformeerd over de omstandigheden waarin hij zou terechtkomen, waar hij precies zou kunnen werken en of hij hierdoor in de problemen zou kunnen komen in geval van terugkeer. Gelet op de hierboven geschetste context waarin verzoeker deze beslissing genomen zou hebben, is het dan ook weinig aannemelijk dat verzoeker zelf niet de minste informatie zou hebben ingewonnen hierover en zich voor dergelijke onderneming louter gebaseerd zou hebben op hetgeen vrienden van vrienden en een aantal mensen die hij naar eigen zeggen goed kende zouden gezegd hebben over de tewerkstellingsmogelijkheden in Israël. Dit is des te meer het geval nu verzoeker weliswaar verklaart niet op de hoogte te zijn geweest dat het verboden was voor Soedanezen om naar Israël te gaan, maar hij anderzijds wel wist dat er een politiek probleem is tussen Soedan en Israël (notities PO, p. 16) en ook dat hij riskeerde om in Israël twee maanden in een gesloten centrum te moeten zitten (notities PO, p. 18). Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat hij bereid was dit risico te nemen omdat dit hem beter leek dan een leven zonder toekomst in Soedan, lijkt het des te onbegrijpelijker dat hij zich dan niet beter geïnformeerd zou hebben over de reële mogelijkheden voor tewerkstelling en de omstandigheden waarin hij na het verblijf in het gesloten centrum in Israël zou verblijven. Het is dan ook op goede gronden dat in bestreden beslissing het weinig geloofwaardig wordt geacht dat verzoeker voor zijn vertrek naar Israël dermate weinig informatie heeft ingewonnen en zelf opgezocht en dat hij zich voor een dergelijke gevaarlijke reis gewoon zou laten leiden door verhalen van vrienden en enkel aan hen vage informatie zou vragen over werkgelegenheid in Israël. De beoordeling van de commissaris-generaal is gebaseerd op verzoekers verklaringen gelezen in het licht van de algemene context en landeninformatie waaruit blijkt dat in die periode reizen naar Israël verboden was voor Soedanezen, zodat verzoeker ook niet hard maakt dat het om een louter subjectieve interpretatie vanwege de commissaris-generaal zou gaan. Waar verzoeker nog wijst op het feit dat de commissaris-generaal uit het oog schijnt te verliezen dat de algemene situatie in Soedan dermate dramatisch was in 2010-2011 dat er hongersnood heerste, wijst de Raad er op dat verzoeker volgens zijn verklaringen uit Soedan vertrokken zou zijn in 2013 en dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud verder ook geen enkel verband legt met een hongersnood maar enkel gewag maakt van financiële drijfveren voor zijn vertrek uit Soedan.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen bij het CGVS met betrekking tot de omstandigheden van zijn reis naar Egypte en Israël en de manier waarop hij vanuit Israël naar Soedan zou zijn teruggekeerd alsook zijn verblijf in Omdurman op een aantal cruciale punten verschillen van zijn verklaringen hierover bij de Franse asielinstanties, zoals die werden genoteerd in het gehoorverslag van OFPRA van 7 maart 2017 en dat is toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, landeninformatie, CGVS, Aanvraag Derde Landen, 21 januari 2020).

Zo verklaart verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij zonder visum over land naar Egypte ging om het geld voor een visum uit te sparen en dat hij de grens met Egypte is overgestoken in een vrachtwagen, weggestoken onder "kartonnen" (notities PO, p. 7-8) en dat hij ongeveer 20 dagen in Cairo is gebleven en 13-14 dagen in Al-Isamaila in Egypte vooraleer vandaaruit via de Sinai naar de grens met Israël te zijn gebracht (notities PO, p. 8-9). Hieruit blijkt dat volgens verzoekers verklaringen bij het CGVS hij zonder visum naar Egypte ging en vervolgens iets langer dan een maand in Egypte bleef. Tijdens het interview met de OFPRA verklaart verzoeker hierover evenwel "...depuis là je suis allé demander avec mon passeport le visa pour l'Egypte, je suis allé en Egypte pendant trois mois et depuis là j'ai rencontré un trafiquant égyptien dans le café soudanais en Egypte" (vrije vertaling: « ...vandaar heb ik met mijn paspoort een visum voor Egypte aangevraagd, ik ben drie maanden in Egypte geweest en sindsdien heb ik in het Soedanese café in Egypte een Egyptische mensenhandelaar ontmoet" (entretien/(proposition de) décision, p. 10). Daarna wordt hem door de medewerker van OFPRA opnieuw uitdrukkelijk gevraagd "Vous partiez légalement avec votre passeport et un visa pour aller en Egypte?" (vrije vertaling: "U bent legaal vertrokken met uw paspoort en een visum om naar Egypte te gaan?") waarop verzoeker positief antwoordt (*idem*). Hieruit blijkt dat verzoeker bij de Franse asielinstanties verklaart dat hij wel een visum had voor Egypte en dus legaal naar dit land is gereisd en dat hij er drie maanden heeft verbleven. De vaststelling dat verzoeker bij beide asielinstanties diametraal tegenovergestelde verklaringen hierover aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de omstandigheden en wijze waarop hij naar Egypte is gereisd. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker bij het CGVS verklaart dat hij in 2010 of 2011 naar Omdurman vertrok en er twee en een half jaar woonde vooraleer hij op illegale wijze naar Egypte reisde (notities PO, p. 17) terwijl uit het gehoorverslag van de OFPRA blijkt dat hij bij deze instantie nergens gewag maakt van het feit dat hij twee en een half jaar in Omdurman woonde en werkte maar integendeel verklaarde dat hij van 2007 tot 2009 in een GSM winkel werkte in Groot Al Hobeika en verder tot aan zijn vertrek op de boerderij in Al Hobeika heeft verbleven ("C'était ou cette boutique de portables? A Al Hebeika le grand [0h58min]. Vous y avez travaillé de quand à quand ? De 2007 à 2009. Jusqu'à ce que vous partiez vous étiez à la ferme ? Oui »)

(entretien/(proposition de) décision, p. 10) (vrij vertaling "Waar was die gsm winkel? In Al Hebeika de grote [0h58min]. Wanneer heeft u daar gewerkt? Van 2007 tot 2009. Totdat u vertrok, was u op de boerderij? Ja").

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker zeer uiteenlopende verklaringen aflegt zowel over de modaliteiten van zijn reis naar Egypte en de duur van zijn verblijf aldaar alsook over zijn verblijfplaats in Soedan in de twee en half jaar voor zijn vertrek, wat verzoekers algemene geloofwaardigheid in diskrediet brengt. Verzoeker slaagt er niet in deze op goede gronden in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat het om details gaat en dat deze bovendien niet tegenstrijdig zijn, stelt de Raad vast dat het verzoek is gebaseerd op zijn vrees dat hij omwille van zijn reis naar Israël door de Soedanese autoriteiten als een verrader zou geboekstaafd staan, zodat de omstandigheden van de verschillende etappes van deze reis, de vraag of hij al dan niet een visum had voor Egypte en zijn verblijfplaats in de jaren voorafgaand aan zijn beslissing om naar Israël te reizen, *in casu* niet als details kunnen worden beschouwd, maar wel degelijk kernelementen van zijn asielrelaas betreffen. Dat verzoekers verklaringen hierover niet tegenstrijdig zijn, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld, kan niet worden bijgetreden, nu uit het voorgaande het tegenovergestelde blijkt. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verwerende partij het doet uitschijnen alsof verzoeker door een auto opgewacht werd, terwijl het in werkelijkheid om een onderschepping door een militaire jeep ging en daarbij verwijst naar zijn verklaringen bij de OFPRA, kan uit de lezing van deze motieven in de bestreden beslissing niet blijken dat verzoekers verklaring dat hij door een auto dan wel jeep werd opgepikt aan de grens daarbij in aanmerking werd genomen. Waar verzoeker aanstipt dat zijn asielaanvraag voor de Franse asielinstanties *ab initio* is misgelopen en dat zijn naam niet juist werd genoteerd, kan hieruit niet worden besloten dat geen rekening zou kunnen of mogen gehouden worden met het gehoorverslag van de OFPRA bij de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid. In zoverre verzoekers naam verkeerd zou genoteerd zijn, kan de Raad slechts vaststellen dat uit dit verslag niet kan blijken dat verzoeker er enig identiteitsdocument voorlegt en bij de OFPRA verklaart dat hij geen identiteitsdocumenten bijheeft en dat zijn identiteitskaart werd ingehouden door de veiligheidsdiensten en zijn nationaal nummer thuis in Soedan heeft achtergelaten (entretien/(proposition de) décision, p. 5), zodat OFPRA enkel op de verklaring van verzoeker kon voortgaan. Hoe dan ook betwist verzoeker niet dat de aan het administratief dossier toegevoegde document van OFPRA wel degelijk verzoeker betreft, noch is er enige indicatie dat dit niet het geval zou zijn, en toont verzoeker verder ook niet aan op welke manier zijn asielaanvraag zou zijn misgelopen van bij de start. Dat zijn verklaringen bij de Franse asielinstanties niet bij de beoordeling van zijn verklaringen bij de Belgische asielinstanties zou mogen gebruikt worden, kan evenmin worden bijgetreden. Verzoeker is verantwoordelijk voor zijn eigen verklaringen bij beide asielinstanties en wordt verondersteld ten allen tijde waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen. Verzoeker toont evenmin aan waarom verwerende partij er niet van zou mogen uitgaan dat de Franse asielinstanties hun werk op een degelijke manier uitvoeren. Uit de lezing van het gehoorverslag van de OFPRA kan in elk geval niet blijken dat dit niet het geval zou geweest zijn in het geval van verzoeker.

In dit verband merkt de Raad ten overvloede nog op dat het feit dat verzoeker een kopie van zijn identiteitskaart voorlegt bij de Belgische asielinstanties moeilijk te rijmen valt met zijn verklaring bij OFPRA dat dit document zou zijn ingehouden door de veiligheidsdiensten. In elk geval ligt geen verklaring voor hoe verzoeker deze kopie dan wel zou bekomen hebben.

Ook met betrekking tot zijn gedwongen terugkeer vanuit Israël naar Soedan lopen verzoekers verklaringen bij de Franse en Belgische asielinstanties sterk uiteen, nu hij bij de Franse asielinstanties verklaarde dat hij een document vrijwillig vertrek ondertekende ("*j'avais un choix, soit je restais en prison soit je retournais chez moi et après j'ai enrégistré mon nom dans une chose qui s'appelle "le retour volontaire"*") (entretien/(proposition de) décision, p. 11) (vrije vertaling: "Ik had een keuze, of ik bleef in de gevangenis of ik ging naar huis en dan registreerde ik mijn naam in iets genaamd "vrijwillige terugkeer") en toen hij in Addis Abeba aankwam hem werd gezegd dat hij niet zijn paspoort moest tonen en hem werd gezegd dat hij op de Soedanese ambassade een reisdocument moest bekomen om vandaar naar Khartoem te reizen ("*Quand je suis arrivé à Addis-Abeba je fais un document de voyage qui m'a permis de voyager d'Addis-Abeba à Khartoem*" ... *A Addis-Abeba les gens m'ont dit il ne faut pas montrer votre passeport donc j'ai caché mon passeport dans mes poches et à Addis-Abeba à Khartoem il m'a dit il faut aller à l'ambassade du Soudan pour retirer un document de voyage d'Addis-Abeba à Khartoem* ... ») (entretien/(proposition de) décision, p. 12) (vrije vertaling: "Toen ik in Addis Abeba aankwam maakte ik een reisdocument waarmee ik van Addis Abeba naar Khartoem kon reizen" ... *In Addis Abeba vertelde men mij dat je je paspoort niet mocht laten zien, dus verstopte ik mijn paspoort in mijn zakken en in Addis Abeba vertelde men mij dat men naar de Soedanese ambassade moest gaan om een reisdocument van*

Addis Abeba naar Khartoem te halen ... "). Bij het CGVS verklaarde verzoeker evenwel dat hij door de Israëlsche autoriteiten werd teruggeleid naar Ethiopië en van daaruit naar Soedan, dat hij zijn paspoort niet zelf bijhield maar werd overgedragen aan de Ethiopische autoriteiten bij aankomst in Addis Abeba, dat hij zijn paspoort niet terugzag tot zijn aankomst in Khartoem en dat geen extra documenten nodig had maar enkel een bedrag had gekregen van de Israëlsche autoriteiten om te helpen bij terugkeer (notities PO, p. 14).

Hieruit blijkt dat verzoekers verklaringen ook met betrekking tot de wijze waarop hij vanuit Israël naar Soedan zou zijn teruggestuurd danig verschillen bij beide asielinstanties. In dit verband stelt de Raad vast dat verzoeker bij de Belgische asielinstanties met geen woord repte over zijn passage via de ambassade in Addis Abeba om een reisdocument te halen en het feit dat hij zijn paspoort verstopte in zijn zakken, in tegenstelling tot zijn verklaringen bij de OFPRA. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn beweerde reis naar en verblijf in Israël en de Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt een ander licht te werpen op de pertinente motieven in de bestreden beslissing op dit punt en hiertegen ook geen ernstig verweer voert. De loutere stelling in het verzoekschrift dat verzoeker geen keuze had in het vluchtelingenkamp in Israël en hij zowel bij de Franse als de Belgische asielinstantie verklaarde dat hij voor terugkeer koos omdat hij in het gesloten centrum niet kon werken en geld verdienen, kan geen ander licht werpen op het voorgaande, nu hiermee gemakshalve voorbijgegaan wordt aan het feit dat verzoekers verklaringen met betrekking tot het feit of hij zijn paspoort steeds bij had en zijn bezoek aan de ambassade in Addis Abeba dermate uiteen lopen dat de geloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden verblijf in en terugkeer vanuit Israël hierdoor ernstig ondermijnd worden.

Tenslotte maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij niet zou geweten hebben dat reizen naar Israël niet toegelaten is voor personen met de Soedanese nationaliteit. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *"Ten slotte, dient opgemerkt, dat het allesbehalve aannemelijk is dat u niet zou weten dat reizen naar Israël niet toegelaten is voor personen met Soedanese nationaliteit. Gevraagd om welke redenen u besliste om naar Israël te gaan nadat u geen visum had gekregen voor Saoedi-Arabië, antwoordde u – herhalend – dat u van verschillende mensen heeft gehoord dat er in Israël werk genoeg was (zie notities CGVS, p.15). Opnieuw gevraagd om welke redenen u Israël koos in plaats van naar een ander Arabisch land, antwoordde u dat u voor de andere Arabische landen een visum nodig heeft om erheen te gaan, en dat u iemand nodig heeft die garant staat voor u (zie notities CGVS, p.16). Daarbij, vragen landen zoals de golfstaten extra bedragen op uw rekening, zo verklaarde u. Gevraagd wie de mensen waren die goede dingen hadden verteld over Israël en om welke redenen u hen vertrouwde, antwoordde u eerst naast de kwestie, om bij herhaling van de vraag te stellen dat de enige reden voor uw vertrek uit Soedan te maken had met het onderhouden van uw familie en dus was om werk te zoeken. U stelde dat u nooit had gedacht dat u naar de gevangenis zou worden gestuurd en gerepatriëerd zou worden naar Soedan. U herhaalde dat dit niet in uw gedachten kwam. Opnieuw gevraagd om welke redenen u naar Israël ging, terwijl u zou moeten weten dat dit niet is toegelaten – u had immers een Soedanees paspoort -, antwoordde u opnieuw niet op de vraag. U stelde dat u besliste om uw paspoort niet te gebruiken om naar Egypte en Israël te reizen en niet officieel te reizen, waarna u uitweidde over wat er gebeurde met uw paspoort in het opvangcentrum in Israël. U een derde maal de kans gegeven om te vertellen om welke redenen u dacht dat er werk was in Israël, en dat u er gewoon heenging, terwijl u gearresteerd kan worden bij terugkeer, antwoordde u opnieuw dat u eerlijk gezegd niet op de hoogte was van het feit dat het verboden was om naar Israël te gaan. Echter, duidt uw onwetendheid over de [toenmalige] Soedanese wetgeving omtrent Israël en de mogelijke vervolging die met een bezoek aan Israël gepaard gaat, enkel van een danige desinteresse in uw eigen situatie. U werd immers – volgens uw verklaringen in België - gedwongen teruggeleid naar uw land van herkomst [Soedan] en u verbleef ook drie maanden en één week in een gesloten centrum in Israël (zie notities CGVS, p.13), met uw vrienden en andere [Soedanese] vluchtelingen (zie notities CGVS, p.13-14). Uw vrienden hadden ook veel vrienden die reeds lange tijd in Israël verbleven (zie notities CGVS, p.17). Dat u nooit zou hebben gesproken over de problemen die u [en uw vrienden] zouden kunnen krijgen bij terugkeer naar Soedan, zowel niet met uw vrienden als met andere vluchtelingen of de vrienden die reeds in Israël woonden, is gewoonweg niet aannemelijk."* De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent zijn en steunen op een correcte lezing van verzoekers verklaringen zoals genoteerd in de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Soedanese wetgeving die economische en diplomatieke relaties met Israël verbood alsook bezoeken aan het land dateerde van 1958 (administratief dossier, map landeninformatie, Sudan abolishes 36-year old law on boycotting Israel). Dat verwerende partij zich niet op objectieve elementen zou baseren met betrekking tot deze beoordeling, zoals verzoeker argumenteer in het verzoekschrift kan aldus niet worden bijgetreden. Verder beweert verzoeker dat hij voor zijn vertrek, zij het in onaannemelijk geringe mate zoals hoger opgemerkt, met vrienden en goede kennissen sprak

over de mogelijkheid te gaan werken in Israël en dat hij samen met andere Soedanezen in het gesloten centrum zou hebben verbleven gedurende drie maanden (notities PO, p. 13). Zelfs indien verzoeker gezien zijn profiel als herder niet zou geweten hebben dat het verboden was naar Soedan te reizen, wat al onwaarschijnlijk is aangezien dit al decennialang van kracht was in Soedan, is het niet aannemelijk, indien hij daadwerkelijk naar Israël zou gereisd hebben en er drie maanden zou verbleven hebben in de door hem geschetste omstandigheden, hij dit niet zou hebben opgevangen via de vrienden waarmee hij sprak in Soedan voor zijn vertrek, of in het gesloten centrum in Israël. Dat hij wist dat hij geen visum kon krijgen voor Israël en dat hij wist dat werken in Israël problematisch kon zijn, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en de pertinente motieven in de bestreden beslissing.

Gelet op het geheel van de vastgestelde ongerijmdheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij de Belgische en Franse asielinstanties en in acht genomen verzoekers individuele omstandigheden en de beschikbare landeninformatie, maakt verzoeker zijn reis naar Israël en terugkeer naar Soedan in 2013 in de door hem geschetste omstandigheden niet aannemelijk omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg maakt verzoeker zijn beweerde arrestatie op de luchthaven van Khartoem op beschuldiging van spionage en de daaropvolgende meldingsplicht en ermee gepaard gaande mishandelingen evenmin aannemelijk net zo min als het feit dat hij heden nog steeds als subversief zou gecatalogeerd staan.

De Raad stelt vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

De Raad wijst er verder op dat de door verzoeker volgens zijn verklaringen in september 2013 Soedan zou hebben verlaten en dat hij verder ook geen gewag maakt van problemen die zijn familieleden zouden hebben ondervonden en hij zelf verklaarde dat hij nooit op enige wijze politiek actief is geweest in Soedan. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij louter omwille van zijn verblijf in het buitenland of het feit dat hij een asielerzoek heeft ingediend, heden gevisieerd zou worden door de huidige Soedanese autoriteiten. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit de COI Focus, "*Soedan: Risico bij terugkeer*" van 16 februari 2018 en de COI Focus, "*Soedan: De situatie van Darfoeri en Nuba buiten hun herkomstregio's*" van 28 juni 2021 blijkt dat iemand die uit Darfoer afkomstig is mogelijks de interesse van de Soedanese veiligheidsdiensten verhoogt en dat ook Soedanese opposanten die in het buitenland politiek actief zijn risico lopen op vervolging, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker zelf verklaart nooit politiek actief te zijn geweest en evenmin aanvoert in het buitenland politieke activiteiten te hebben ontplooid, zodat op basis hiervan geen gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verder stelt de Raad vast dat - hoewel hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn verblijf in Omdurman, zoals hoger aangehaald (en verwerende partij bezwaarlijk kan verweten worden er op te wijzen dat hij verklaarde te hebben gewoond in Omdurman) - verzoeker zowel bij de Franse als de Belgische asielinstanties steeds heeft verklaard dat hij behoort tot de niet-Arabische etnie Tama en in de deelstaat Al Jazeera te zijn geboren en opgegroeid, zoals ook in het verzoekschrift wordt bevestigd. Indien met iemand die uit Darfoer afkomstig is wordt bedoeld, iemand die in deze regio is geboren en er woonde, strookt dit niet met verzoekers profiel. Wel behoort hij, zoals hierboven besproken, tot de Tama, een niet-Arabische etnie die uit Darfoer afkomstig is (COI Focus, "*Soedan: De situatie van Darfoeri en Nuba buiten hun herkomstregio's*", p. 6-7).

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat verwerende partij zich wat het risico op terugkeer betreft baseert op informatie die dateert van voor de staatsgreep in oktober 2021, stelt de Raad evenwel vast dat uit de recente COI Focus, "*Soedan. De Stand van zaken in Soedan na de coup van 25 oktober 2021*" van 24 januari 2022 blijkt dat er geen indicaties zijn in de geraadpleegde bronnen dat het nieuwe regime zich specifiek keert tegen personen die tot een niet-Arabische etnie behoren die afkomstig zijn uit Darfoer en de Two areas (COI Focus, p. 3). Uit de beschikbare landeninformatie die heden bij de Raad voorligt, zijn verder evenmin indicaties af te leiden dat personen die tot een dergelijke niet-Arabische etnie behoren en die geboren zijn en verblijven in de deelstaat Al Jazeera, zoals verzoeker, zouden worden gevisieerd. Er ligt evenmin informatie voor waaruit blijkt dat personen afkomstig uit deze deelstaat bij hun terugkeer uit het buitenland actueel louter omwille van hun behoren tot een niet-Arabische etnie afkomstig uit Darfoer, risico lopen op vervolging. Verzoeker brengt ook geen objectieve informatie bij waaruit dit zou kunnen blijken.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van objectieve informatie over verzoekers land van herkomst, besluit de Raad dat verzoeker

nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij vervolging riskeert bij terugkeer naar Soedan omwille van zijn beweerde maar niet geloofwaardig geachte reis naar Israël in 2013 en de problemen die daarvan het gevolg zouden zijn geweest of op grond van zijn behoren tot de Tama etnie.

4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit het administratief- en rechtsplegingsdossier blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Soedan.

5.2. In zoverre verzoeker zich, voor wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt en evenmin aannemelijk maakt dat hij het slachtoffer is geweest of zal worden van dusdanige discriminatie dat dit met vervolging of ernstige schade kan worden gelijkgesteld.

5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

In casu stelt de Raad vast, zoals hoger reeds aangehaald, dat verzoeker bij de Belgische asielinstanties verklaarde dat hij twee jaar en een half voor zijn vertrek in Omdurman (Khartoem) woonde en werkte tot zijn vertrek uit Soedan en daarvoor in de deelstaat Al Jazeera woonde. Bij de Franse asielinstanties verklaarde verzoeker evenwel tot aan zijn vertrek uit Soedan in de deelstaat Al Jazeera te hebben gewoond. De Raad merkt op dat verzoeker zelf onduidelijkheid creëert over zijn werkelijke verblijfplaats in Soedan voor zijn vertrek, maar stelt vast dat verzoeker noch met betrekking tot de veiligheidssituatie in Omdurman (Khartoem), noch de veiligheidssituatie in Al Jazeera een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

Uit de COI Focus *“Soedan: De stand van zaken in Soedan na de coup van 25 oktober 2021”* van 24 januari 2022 kan immers niet blijken dat er in Omdurman (Khartoem) of de deelstaat Al Jazeera actueel een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel er sprake is van intensiverend geweld in Darfoer, hernieuwd etnisch geweld in de Two Areas in het zuiden en boerenprotesten in het noorden van het land, blijkt uit de landeninformatie die heden voorligt dat het type geweld waarvan sprake is na de militaire coup in de andere regio's van Soedan, waaronder Omdurman Khartoem, en de deelstaat Al Jazeera, namelijk het hardhandig neerslaan van protesten en demonstraties door de veiligheidsdiensten, doelgericht van aard is en niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De door verzoeker aan het verzoekschrift toegevoegde persartikels met betrekking tot de staatsgreep van oktober 2021 en de repressie tegen betogers in verschillende delen van Soedan kunnen bovenstaande analyse niet ombuigen. De persartikels van Al Monitor van 8 november 2021, 3 januari 2022, het artikel op de VRT NWS website van 25 oktober 2021 en het artikel op de BBC website van dezelfde datum dateren van voor de voormelde COI Focus bevatten informatie over de omstandigheden waarin de staatsgreep plaatsvond en de gebeurtenissen in de weken daarna en liggen in dezelfde lijn als de informatie in hogervermelde COI Focus. Ook de informatie in de berichtgeving op de website van RTBF die dateert van 1 en 14 maart 2022 ligt in dezelfde lijn. Hieruit blijkt immers dat ook in maart 2023 protesten plaatsvonden in verschillende delen van het land tegen onder meer de stijging van de voedselprijzen die hardhandig werden neergeslagen door de veiligheidsdiensten waarbij ook gewonden en doden zijn gevallen. Hoewel deze informatie aantoont dat de protesten blijven aanhouden en dit nog steeds met geweld wordt beantwoord, kan hieruit niet blijken dat dit in Omdurman (Khartoem) of de deelstaat Al Jazeera plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet of dat het om willekeurig geweld zou gaan. Het artikel van de RTBF-website van 11 maart 2022 heeft betrekking op de voedselcrisis die in 2022 in Zuid-Soedan door sommige experts voorspeld wordt en heeft geen betrekking op de regio van herkomst van verzoeker. Verzoekers betoog dat uit de meest recente berichten zou blijken dat generaal Al Burhan niet de intentie heeft om de macht zomaar uit handen te geven, dat niet begrepen kan worden hoe verwerende partij zich kan beroepen op de gesprekken tussen de militairen en president Hamdok die ondertussen aftrad en dat niet werd onderzocht of er een ergere repressie is van de niet-Arabische etnieën, is dan ook niet dienstig. Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in Omdurman (Khartoem) en Al Jazeera is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

6. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM in combinatie met artikel 13 van het EVRM betreft, merkt de

Raad bijkomend op dat verzoeker niet aantoont hoe zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zou geschonden zijn. Het wordt in dit kader niet betwist dat de Raad met toepassing van de huidige rechtspleging met volle rechtsmacht zijn bevoegdheid uitoefent wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad beschikt over volle rechtsmacht en de verzoekende partij is niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg beroofd. Op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking en het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, hetzij omdat er ernstige aanwijzingen bestaan dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien heeft het beroep overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet van rechtswege een schorsende werking.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

K. POLLET